

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **L. L.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 2. 2017, čj. CPR 27372-2/ČJ-2016-930310-V242, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 4. 2017, čj. 29 A 1/2017-36,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále také „napadené rozhodnutí“) zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 3. 10. 2016, čj. KRPE-23261-41/ČJ-2016-170022-SV, jímž žalobci uložila správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Nepřisvědčil námitce, že žalobce vykonával práci na území České republiky legálně a že se nejednalo o práci na základě pracovně právního vztahu, pro nějž je třeba povolení. Správní vyhoštění současně krajský soud nepovažoval za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, a to ani co do délky, po kterou stěžovateli není umožněn vstup na území členských států Evropské unie, ani co do tvrzeného zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se bránil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností opírající se o kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhl

napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[4] Uvedený návrh odůvodnil tím, že má na území České republiky vytvořeno silné rodinné a společenské zázemí a řadu vazeb soukromého charakteru. Nucený návrat do země původu by tak pro něj představoval nenahraditelnou újmu. Následky nepřiznání odkladného účinku by pro něj byly zjevně nepřiměřené důvodům vydání napadeného rozhodnutí. Stěžovatel má za to, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nemůže žádným jiným osobám vzniknout jakákoliv újma a nemůže to být ani v rozporu s veřejným zájmem. Stěžovatel na podporu své žádosti poukázal i na závěry přijaté kasačním soudem v usnesení ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011-100, z něhož obsáhle citoval a také na usnesení téhož soudu ze dne 19. 11. 2014, čj. 1 Azs 160/2014-25. Své setrvání na území České republiky do doby skončení přezkumného soudního řízení považoval za projev práva na spravedlivý proces, v jehož rámci hodlá aktivně vystupovat ve prospěch námitek uplatněných v kasační stížnosti. Vycestování tak představuje nepoměrně větší újmu, než která by vznikla tím, že mu přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti bude umožněno setrvat na území České republiky do skončení řízení o kasační stížnosti.

IV.

[5] Žalovaný se k návrhu na odkladný účinek nevyjádřil. K věci samé uvedl, že na svých závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí setvává, neshledává v nich pochybení a souhlasí s názorem obsaženým v napadeném rozsudku. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku a po zvážení argumentů stěžovatele dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro vyhovění tomuto návrhu podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.

[7] Kasační stížnost v právě posuzované věci nemá ze zákona odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, jestliže 1) by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám a jestliže 2) to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Předpokladem přiznání odkladného účinku je přitom kumulativní splnění obou uvedených podmínek.

[8] Jak vyložil již v usnesení ze dne 19. 11. 2014, čj. 1 Azs 160/2014-25, na nějž ostatně poukazuje i stěžovatel, uložené správní vyhoštění a povinnost cizince vycestovat z České republiky představují zásah do práva na respektování rodinného, či alespoň soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Proto také dále dovodil, že je-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, „je újma, brozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.“

[9] Tyto skutečnosti zohlednil Nejvyšší správní při vyvažování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku a újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Zásah do stěžovatelových procesních práv dle čl. 8 Úmluvy by byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný. Byť je stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, pro řádný výkon jeho práva na spravedlivý proces považuje kasační soud za vhodné, aby mohl setrvat na území České republiky do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Nelze ani přehlédnout, že žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí přímo ze zákona (viz § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).

[10] Proti tomu nelze dovodit, že by v právě posuzované věci přiznání odkladného účinku mohla vzniknout újma jiným osobám. V tomto vyvažování proto lze dojít k závěru, že újma hrozící stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku je nepoměrně větší, než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku jeho přiznání. Lze uzavřít, že první podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je splněna.

[11] Setrvání stěžovatele v České republice na další přechodnou dobu, která se bude shodovat s délkou řízení o kasační stížnosti, není ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Pro zamítnutí žádosti o odkladném účinku přitom nepostačuje jakýkoliv rozpor s veřejným zájmem, ale je třeba, aby šlo o důležitý veřejný zájem. S ohledem na důvody správního vyhoštění (žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je takové povolení podmínkou výkonu zaměstnání) Nejvyšší správní soud neshledal, že by stěžovatelovo setrvání na území České republiky bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Je proto splněna i druhá ze zákonných podmínek vyplývajících z § 73 odst. 2 s. ř. s. pro přiznání odkladného účinku.

[12] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů návrhu stěžovatele podle § 107 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. vyhověl. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tak pozastavují účinky napadeného rozsudku krajského soudu. Vzhledem k tomu, že žaloba proti rozhodnutí žalované o správním vyhoštění má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek ze zákona, fakticky se tak do meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti obnovuje i odkladný účinek ve vztahu k vykonatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalované, kterým bylo stěžovateli pravomocně uloženo správní vyhoštění.

[13] Nejvyšší správní soud současně závěrem doplňuje, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. července 2017

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu